

ligger heller ikke noget som helst Ønske for Rigsdagen fra nogen Side, hverken fra Købstadforeningen eller fra de samvirkende Sogneraadsforeninger. Det er Socialdemokraterne, der har undfanget den Idé, at kunde man ikke faa Staten til at betale det Tab, Kommunerne maatte lide, skulde man indrette sig paa en anden Maade og give Tilladelse til en særlig Ligning i Overensstemmelse med de Bestemmelser, der findes i Dyrtidsloven. Den ærede Ordfører sagde, at jeg ved Forhandlingerne om Dyrtidsloven viste min Interesse for kommunalt Selvstyre derved, at jeg i saa høj Grad som muligt vilde forhindre, at de rige kom til at betale Udgifterne ved denne Lov. Dette er en Utilbørlighed fra den ærede Rigsdagsmands Side, da han ved, at baade mit Parti og jeg stemte for Dyrtidslovens Bestemmelse om, hvorledes Pengene til Lovens Udførelse skal tilvejebringes. I den Henseende har der ikke været nogen Forskel paa det Standpunkt, den ærede Ordfører har indtaget, og det Standpunkt, jeg har indtaget. Vedrørende dette Forhold her foreligger der ikke noget som helst Krav fra Kommunalbestyrelserne om at faa Myndighed til at fritage saa mange som muligt af Kommunens Skatteydere for at betale Skat derved, at man lægger en ny Ligning efter Dyrtidslovens Skattebestemmelser. Saa længe et saadant Krav ikke foreligger, kan jeg ikke føje Socialdemokraterne i deres Ønske om den her foreslaaede Foranstaltning. Der foretages hvert Aar kommunale Ligninger, og naar disse er lagte, fremlægges de til Eftersyn for Skatteyderne, og enhver Skatteyder har da Ret til indenfor den Frist, Loven fastsætter, at klage enten over sin egen eller over andres Skatteansættelser. Derefter tager Kommunalbestyrelsen de indkomne Klager under Overvejelse og tager det Hensyn til Klagerne, som den finder rigtigt og naturligt. For at have Valgret skal man betale Skat, og det vilde dog være en mærkelig Fremgangsmaade nu ved Lov at indføre en Ordning, hvorefter ethvert Kommunalraad efter Forgodtbefindende og rent vilkaarligt skulde kunne eftergive eller nedsætte paalignede Skatter i saa stor Udstrækning, som det er muligt — og gøre det, efter at Skatteligningen er foretaget. Ligningerne har ligget til Eftersyn, og eventuelle Klager er blevet behandlet —, for saa bagefter at faa Tabet betalt paa anden Maade.

Det forekommer ikke mig eller mit Parti, at der er nogen Anledning til at

indføre en saadan Ordning, og vi anbefaler derfor Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, idet vi anbefaler at stemme imod det af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag.

Frokjær: Jeg kan slutte mig til de af det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) fremsatte Udtalelser og skal anbefale Tingets Medlemmer at stemme mod det af Flertallet stillede Ændringsforslag og at stemme for Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg kan anbefale det af Flertallet stillede Ændringsforslag, saa meget mere som det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) husker fejl, naar han mener, at det er en af Socialdemokraterne „undfanget Idé“, som han betegnede det. Det er en Tanke, som jeg har bragt i Forslag. Fra anden Side ønskede man, som det ærede Medlem vil erindre, at Staten skulde erstatte Kommunerne deres Indtægtstab. I Modstanden herimod kunde jeg af principielle Grunde være enig, men derimod har jeg baade ved Behandlingen af Loven i Fjor og nu ved første Behandling af det foreliggende Lovforslag udtalt Villighed til at søge at finde en Vej for Kommunerne til at skaffe sig Erstatning for de Beløb, som de ved Lovens Benyttelse gik tabt af, og derefter anvist som en fremkommelig Vej Benyttelsen af Dyrtidstillægsskatten. Naar det ærede Medlem fra Assens argumenterer herimod, forekommer det mig, at han i alt for høj Grad ser bort fra, at dette Lovforslag er et overordentligt Forslag, fremkaldt af de ganske særlige Tilstande, som hersker, og at ingen tænker paa den almindelige Skik, som han mener kunde blive Følgen af dette Lovforslag: at man efter at have tilendebragt Ligningen gaar til Nedsættelse og Eftergivelse af Skatterne. Hvad man erkender, er, at de nuværende Forhold ligger saaledes, at Ligningsmyndighederne kan paaligne Skat under fuld Hensyntagen, som Vinstremindretallet har skrevet i sin Betænkning, til de enkelte Skatteyders økonomiske Kaar, men at senere i Skatteaaret indtrufne Begivenheder kan medføre, at den Skatteevne, som var til Stede tidligere hos vedkommende, ikke længere er der. Vi maa jo erindre, at de Forhold, hvorunder vi lever, udsætter ikke blot Samfundet, men ogsaa den enkelte for store Forandringer i hans Kaar. Naar man derfor er villig til, hvad alle her i Tinget er villige til, at give Kommunerne